

konkrétní formu tomu společensko-politickému modelu, který bude efektivněji hospodářsky a politicky než dnešní režimy, ale uzná sféru sovětského vlivu. Reálně politická možnost této alternativy závisí na silném demokratickém Německu. V tomto smyslu, abych parafrázoval vývody kolegy Mlynáře, « se vzájemné vztahy, soužití a spolupráce » mezi Německem a Československem a Polskem musí « řídit zásadně jinými principy než vztahy v roce 1945 », a my dodáváme, v letech 1918-1945.

Zdraví

Radomír Luža (New Orleans)

Vážená redakce !

Radomír Luža mi poslal kopii svého příspěvku, který zamýšlí jako polemiku k mému článku ve *Svědectví* 58/79 o problematice odsunu Němců. Pročetl jsem si text a nemyslím, že tu jde vlastně o polemiku s tím, o čem jsem ve *Svědectví* psal. Zdá se mi, že R. Luža polemizuje spíše s tezemi, které si vlastně sám předem stvořil, případně pak s extremistickými politickými stanovisky (například některých představitelů sudetoněmeckých organizací). Na takovém základě je ovšem pochopitelné, že situace je vlastně neřešitelná a nelze než konstatovat rozpory. O to však v mém článku přece vůbec nešlo. Konečně pak polemiky v tisku se vedou přece před soudem čtenářů – a já si myslím, že po přečtení mého i Lužova příspěvku si každý čtenář udělá svůj názor sám a není nutno ho při tom vodit za ruku.

Vídeň, 24. 7. 1979

Zdeněk Mlynář (Vídeň)

K diskusnímu příspěvku Z. Mlynáře

Zdeněk Mlynář prokázal mnohými texty, že je erudovaným politologem. Ač nikoli profesionální historik, kombinoval často zdařile přístup logický s přístupem historickým. Žel, není tomu tak v diskusním příspěvku k téžím « Danubia ». Zde nevystoupil ani jako historik (což ostatně výslovně poznamenává), nýbrž ani jako politolog. Představuje se výlučně jako *politik*, který absolvoval již mnohá jednání s eurokomunisty, socialisty i evropskou politickou pravicí, západoněmeckou nevyjímaje. Určitým vyhraněným ovšem zkresleným a jednostranným, nehistorickým a nepolitologickým pohledem na bezprostředně poválečné čs.-německé konfliktní vztahy chce podpořit svoji současnou politiku v německé otázce, jejímž cílem je nepochybně česko-německé usmíření v zájmu střední i celé Evropy. Soudí přitom, že *gentlemanské přiznání* jednoznačné české viny na odsunu Němců z Československa po válce by mohlo urovnat cestu k plodnějším výsledkům česko-německých rozhovorů dneška (exilových). Tuto politiku vyjádřil mj. svým podpisem pod frankenské prohlášení, o němž hovořil sám sebekriticky jako o ne zcela zdařilém, jež však v podstatě hájí. Má jistě oprávněné výhrady k nacionalistickému pohledu « Danubia ». Postřehl významný rozpor v tom, že tento autor na jedné straně vehementně napadá tezi (ani Benešem, ani komunisty nehlásanou a v praxi neprovozenou) o kolektivní vině celého německého národa, na druhé straně pak u odsunu Němců konstatuje kolektivní vinu a odpovědnost celého českého národa a vyhrožuje mu z pozice třetího moudřejšího, slovenského národa německou pomstou. Nieméně Mlynář Danubiovo vystoupení nejen z politicko-morálního, ale i z čistě politického hlediska vstává, neboť se mu zdá, že podporuje cíle, jež on, Mlynář, v současné německé politice sleduje. Těžištěm diskusního příspěvku Mlynářova je pak nutně polemika proti první části